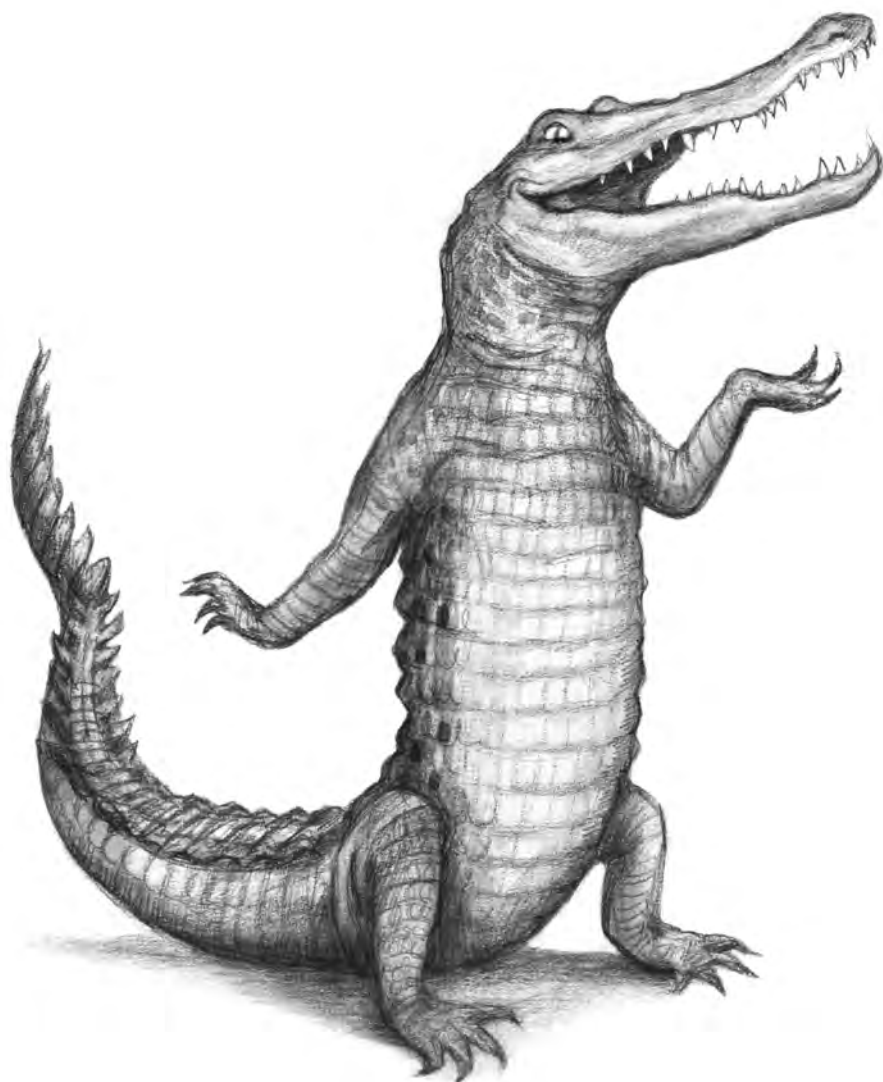

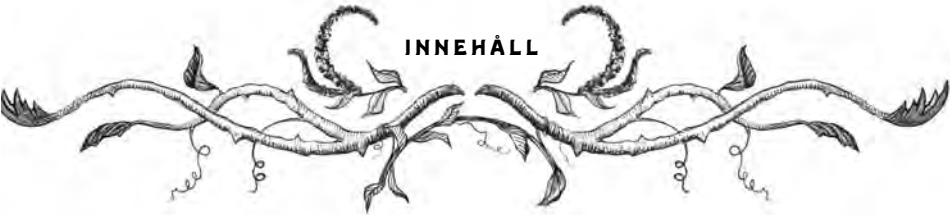

Sommaren med Familjen Amarant

Elin Ruuth
Johanna Magoria

**BONNIER
CARLSEN**

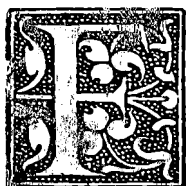
INNEHÅLL

kapitel 1	<i>Gula blommor, röda, blå</i>	s 5
kapitel 2	<i>Frukost i vinterträdgården</i>	s 10
kapitel 3	<i>Inte direkt värdig</i>	s 16
kapitel 4	<i>En fasansfull nyhet</i>	s 21
kapitel 5	<i>På vinden</i>	s 26
kapitel 6	<i>Poppel får en ny telefon</i>	s 29
kapitel 7	<i>Precis som Aster</i>	s 34
kapitel 8	<i>Trädgårdspartyt</i>	s 37
kapitel 9	<i>Derbydagen</i>	s 47
kapitel 10	<i>Den maskerade jockeyn</i>	s 56
kapitel 11	<i>Farväl, Neo Andersson</i>	s 65
kapitel 12	<i>Den sista silverskeden</i>	s 72

Gula blommor, röda, blå

ör att ta sig till familjen Amarants stora hus på landet behöver man först åka över ett berg och genom en skog. Längsmed slingrande bäckar och gröna kullar med betande får. Sen kommer en åker med lysande gula blommor. Där passar det bra att sträcka på benen och rasta krokodilen. Ingen säger åt tvillingarna Mistel och Tistel att de ska gå ordentligt, för nanny Gardénia är inte där. Hon väntar redan i det stora huset på landet, tillsammans med resten av tjänstefolket.

När solen sjunker går färden vidare genom ett fält med djupröda blommor. De fladdrar som fjärilar i sommarvinden. Lillasyster Hassel är både trött och vild, för att blommorna är så röda och vägen så lång. Man får stanna igen och äta kvällsmaten som Kockan har förberett.

I skymningstimmen, strax innan de första stjärnorna tänds, ser man en blyg liten äng med blå, blå, blåklint. Och fastän det är så kort bit kvar stannar pappa Aster vid den ängen. Poppel kliver ut ur bilen och plockar en stjälk med tre blommor. Den första blomman sätter han i knapphålet på sin ljusa sommarkavaj. Den andra ska han lägga i sin mammas minneslund. Och den tredje, den vackraste, räcker han till Neo.

Är det verkligen sant, sitter Neo Andersson där i baksätet mellan Poppels sovande systrar? Ja! I en hel vecka ska Neo bo med familjen Amarant i det stora huset på landet. Och om han har varit nervös, om han oroat sig för att bli åksjuk och sova borta och längta hem varenda sekund, så går det över precis nu, vid den lilla ängen, när han får Poppels blåa blomma.

Aster kör vidare. Två stjärnor blinkar till varann i julinatten.

”Titta”, säger Poppel och pekar.

”Oh. My. God”, säger Neo. ”Är det ett slott?”

”Nej då”, skrattar Poppel. ”Det är vårt hus. Det stora huset på landet.”

Frukost i vinterträdgården

är nere bor tjänstefolket”, säger Poppel med andan i halsen.

”Fint”, flämtar Neo som springer tätt bakom.

Utanför köket står Kockan redo med en frukostkorg som hon hänger på Poppels arm i farten. Korgen svingar så vilt att porslinet klirrar, de kokta äggen spräcks och mjölken skummar i sin lilla glasflaska.

Poppel måste springa, för det finns så mycket att visa för Neo. De har redan hunnit med tolv sovrum och Hassels barnkammare, musikrummet, biljardrummet

och matsalen, biblioteket, fem toaletter, Asters troférum och några salonger som Poppel inte vet vad de är till för. Och då har de ändå bara sprungit genom halva huset! Poppel känner att det är för mycket. För stökigt, och dammigt och märkvärdigt.

”Vi går ut”, ropar han över axeln till Kockan.

”Så förtjusande trevligt”, ropar Kockan tillbaka. ”Det finns morötter i korgen, hälsa Calypso!”

”Vem är Calypso?” säger Neo.

Men Poppel har redan öppnat dörren och sprungit ut, ut i den första sommarlovmorgonen på landet.

På den stora gräsplanen framför huset kan han äntligen sakta ner. Poppel drar in landets luft djupt i näsan, det luktar grönt och skönt och hemma. Neo fattar tag om korgen och så bär de den tillsammans mellan sig. Det är fortfarande daggigt i gräset och svalt i luften, så Poppel föreslår att de ska äta sin frukost i vinterträdgården.

”Är det aldrig sommar där?” säger Neo.

”Tvärtom”, säger Poppel. ”Där är det sommar jämt!”

Vinterträdgården är ett litet hus med väggar och tak täckta av fönster. Där inne finns fjärilar och exotiska blommor och apelsinträd, men också lite fina möbler och trasiga skulpturer. Det är som en blandning av en djungel och ett vardagsrum, kan man säga.

Poppel och Neo dukar upp sin frukost på ett vingligt bord med en duk som går hela vägen ner till marken. Varje gång de ska plocka upp något ur korgen verkar saker ha försvunnit spårlöst därifrån, och varje gång de ska ställa något på bordet verkar det lite tommare än det var för några sekunder sen.

Poppel lägger fingret för munnen och tittar spänt på Neo. Sen lyfter han på duken med ett häftigt ryck. Under bordet sitter Mistel, Tistel och krokodilen med kletiga fingrar, äggskal i knät och munnarna fläckiga av marmelad.

”God morgon Neo Andersson”, säger Mistel.

”Vackert väder, Neo Andersson”, säger Tistel.

”Uuuut!” säger Poppel och tvillingarna springer fnittrande i väg.

En förskräcklig oro griper tag om Poppels hjärta. Han vågar knappt titta på röran under bordet. Tänk om marmeladen är slut, tänk om Neo hatar Mistel och

Tistel nu, tänk om han älskar dem, TÄNK OM HAN
VILL ÅKA HEM!

Neo tar ett bett av en morot och räcker över den till
Poppel.

”Men seriöst”, säger Neo med munnen full av orange.
”Vem är Calypso?”

